

— Не дѣй мя изглѣдова, не ще мя позна-
ншь, ты никогты не си мя виждала, а азъ съмъ
тя виждалъ още дѣте на майчины ти рѣцѣ и
ти съмъ ся радовалъ, какъ то и сега ти ся ра-
д'вамъ. Поглѣдни на самъ, ето Райна още дѣ-
те на рѣцѣ у царицѣ Марицѣ! Познавашъ ли
ты себе-си?

Старец-атъ отвори дулапъ на стѣнѣ-тѣ.

Боже т'ва ꙗ майка ми! извика Райна, и
наднѣ прѣдъ восчанъ-атъ ликъ на царицѣ Ма-
рицѣ, кога-то дрѣжаше на рѣцѣ хубаво дѣтенце.

— Дѣте, дѣте, добро дѣте, извика радос-
тно старец-атъ, ты позна майкѣ си, види ся
да и' прилича образ-атъ?... Охъ, азъ ся бѣхъ
отрекълъ отъ роднинѣ, и искахъ да умрѣ живъ
за сичкы и за сичко на свѣт-атъ, токо да ся
моля Богу и да созирамъ Бога въ природѣ-тѣ
и въ душѣ-тѣ си, но не могохъ да надвижъ
срѣдце-то си. То размири душѣ-тѣ ми, и не
прѣставаше да вѣка: иди виждь роднинѣ-тѣ
си, честиты ли сѣ тѣ, не ꙗ ли имъ потрѣбна
освѣнъ молитвѣ за божинѣ помощъ, още и твоѣ
челяшка помощъ. О, мила Райно, срѣдце то
обажда, и Богъ ми помогнѣ да тя избавѣ отъ
общи-тѣ наши враговы.